

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

τοῦ Ἐυαγγελίου, ἧτοι Ἐυαγγελιαρίου, ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς κυριακῆς τοῦ πάσχα καὶ καταλήγον ἐν τῷ μεγάλῳ σαββάτῳ, περιέχον καὶ τὸ μηνολόγιον, καὶ ἀναγνώσματα εἰς διαφόρους λειτουργίας καὶ μνήμας ἁγίων.

Δ ή λ ω σ ι ς

διαλαμβάνουσα τὴν τοῦ χρόνου τῶν εὐαγγελίων ἀνάγνωσιν καὶ τὴν τῶν εὐαγγελιστῶν διαδοχὴν, πόθεν τε ἀρχονται καὶ ποῦ καταλήγουσιν.

Ἰεῖον, ὅτι ἀναγινώσκειται τὸ ὕφος τοῦ κατὰ Ἰωάννην ἁγίου εὐαγγελίου ἐν ἑβδομάσιν ὅλαις ἑπτὰ, ἀριθμουμέναις ἀπὸ τῆς μεγάλης κυριακῆς τοῦ πάσχα, χωρὶς τινῶν ἡμερῶν τριῶν. ⁴²⁾

Τὸ δὲ κατὰ ματθαῖον ἅγιον εὐαγγέλιον ἀναγινώσκειται ἀπὸ τῆς β. τῆς μετὰ τὴν ν. ⁴³⁾ ἧτοι τοῦ ἁγίου πνεύματος, ἄχρι τῆς μετὰ τὴν ὕψωσιν παρασκευῆς· κνιλοῦται δὲ ἐν ἑβδομάσιν ὅλαις ¹³ ὧν

42) Scilicet, ut hic videre licet, primae septimanae die tertio et sextae septimanae die quinto Lucas legitur, dominica vero tertia Marcus.

43) πεντηκοστήν. Ex toto hoc loco simul cognoscitur ordo evangeliorum, qui ex Evangelistiis obtinet etiam in non nullis Codd. textus perpetui, scilicet hic, Ioannes, Matthaeus, Lucas, Marcus.

ὡν αἱ μὲν ια. ἔχουσι τὸν ματθαῖον καθεαύτην ἀναγινωσκόμενον ἀπὸ δὲ τῆς ιβ. εβδομάδος ἀναγινώσκειται τὸ κατὰ μάρκον εὐαγγέλιον ἐν ταῖς 44) ε. ἡμέραις· ἐν δὲ τοῖς σαββατοκυριακοῖς ἀναγινώσκειται πάλιν ὁ ματθαῖος ἄχρι τέλους τῶν ιζ. εβδομάδων. ἡ δὲ ιζ. εβδομάς σαββατοκυριακὸν μόνον ἔχει, διὰ τὸ σπανίως ἀναγινώσκεισθαι ι'. εβδομάδος τοῦ ματθαίου, ἕπερ γένηται ἔσω πάσχα· εἰ δὲ ἔξω πάσχα, οὐδαμοῦ. εἰ γὰρ μέλλῃ ἀναγινώσκεισθαι καὶ ἡ τοιαύτη ιζ. εβδομάς, ἀναπόδιξε ὅπισθεν, καὶ ὅθεν θέλεις ἀναγινώσκεις ε. ἡμέρας. εἰ δ' ἄρα, διὰ τὸ μηκύνεσθαι τὸ πάσχα, λείψῃ καὶ εἰς τὸν λαυκάν σαββατοκυριακὸν, ἀναγινώσκειται ἐκεῖ ἡ τοιαύτη ιζ. κυριακὴ τοῦ ματθαίου, ἧτοι τῆς 45) χαναναίας, πρὸ τοῦ ζαχαρίου.

Τὸ

44) Quinque dies septimanae intelligit, exclusis sabbato et die dominica.

45) In aliis de re eadem ad Matth. 15, 21 — 28. hanc notam reperi: καὶ γινώσκεις, ὅτι τὸ εὐαγγέλιον τοῦτο τῆς χαναναίας, διὰ τὸ πολλάκις συμβαίνειν γίνεσθαι τὸ πάσχα ἔξω, ὡς μὲν οὐ χωρεῖ ἀναγινώσκεισθαι εἰς τὰ σαββατοκυριακά τοῦ ματθαίου, ὅτι οὐδέποτε ἀναγινώσθησαν ιζ. κυριακῆ, ἀναγινώσκειται δὲ εἰς τὸν λαυκῶν, κυριακῆ πρὸ τοῦ φαρισαίου, ἕπερ ἄρα λείψῃ ὁ λαυκάς, ὡς ἔφην, διὰ τὸ μηκύνεσθαι τὸ πάσχα. Scilicet ob eam causam Evangelitaria hic quoque ordine et consecutione lectionum sic inter se dissentiunt. In meis vetustissimis Mosquenlibus, h. et b. legitur post Zacchaem, ante Pharisaem. In Augustano, Gothano, Mosquenli c. f. et aliis legitur ante Zacchaem et Pharisaem. Zacchaeus est Luc. 19, 1 — 10. Pharisaus 18, 10 — 14. Ergo in h. et b. legitur inter Luc. 18, 2 — 8. et 18, 10 — 14. In August. et Goth. inter Matth. 25, 1 — 13. et Luc. 4, 31 — 36. Cum vero c. et f. atque alii haud pauci non tantum sabbata et dominicas habeant, in his legitur inter Matth. 25, 1 — 13. et Luc. 3, 19 — 22. et si hanc ultimam lectionem habeat etiam Goth. sed fol. 238, Ianuario VI, non, ut in aliis τῆ β. τῆς α. Hinc quoque intelligitur, cur exempli causa Mosq. f. hanc lectionem bis exhibeat, fol. 152. et 415. Gothanum Evangeliarium pluribus seculis recentius est Augustano. Attamen Gothanum ex vetustissimo exemplari transcriptum est. De aetate singulorum dixi suo loco.

Τὸ δὲ 46) κατὰ λουκᾶν ἅγιον εὐαγγέλιον ἀναγινώσκεται ἀπ' ἀρχῆς, τῆ β. τῆς μετὰ τὴν ὑψωσιν κυριακῆς, ἐν ὅλαις ἑβδομάσιν 13. ἀπ' ἀρχῆς δὲ τῆς γ. ἑβδομάδος ἀναγινώσκεται τὸ κατὰ μάρκον εὐαγγέλιον ἐν ταῖς ε. ἡμέραις· ἐν δὲ τοῖς σαββατοκυριακοῖς πάλιν ὁ λουκᾶς.

Τὸ δὲ κατὰ μάρκον ἅγιον εὐαγγέλιον, ὅσον μὲν 47) ἀναγινώσκεται ἀναμεταξὺ ματθαίου καὶ λουκᾶ· τὸ δὲ ὑπόλοιπον ἀναγινώσκεται ἐν τοῖς τῆς μ. (τεσσαρακοσῆς) σαββατοκυριακοῖς.

46) In aliis ita reperi: διὸν γινώσκειν, ὅτι ἀρχεται ὁ λουκᾶς ἀναγιώσκουσα ἀπὸ τῆς κυριακῆς μετὰ τὴν ὑψωσιν. τότε γὰρ καὶ ἡ ἰσημερία γίνεται, ὃ καλεῖται νέον ἔτος.

47) Id est, μέρος μὲν.